

De stilte rond mijn naam

Door Lander Sterckx

Proloog - als je dit leest

Beste lezer,

Dit verhaal is niet mooi.

Niet in het begin.

Naar het einde toe is er meer hoop, maar wees klaar om dingen te voelen die misschien zwaar zijn. Wees daar niet bang voor. Emoties zijn menselijk.

Misschien klinkt dit al als een slechte opening. Dat kan. Maar ik wilde eerlijk beginnen, niet netjes.

In dit boek ga je mijn leven vinden. Mijn werk. Mijn gedachten. Hoe ik mijn depressie in woorden probeerde te gieten en alles wat daar tussenin lag. De dingen die ik nooit hardop zei, maar wel opschreef.

Buiten mijn moeder, mijn oma en mijn opa had niemand mij ooit echt gezien. En dat is iets wat dit boek duidelijk zal maken.

Eén ding moet je weten voor je verder leest:

Ik ben geen slecht persoon.

Ik had alles om “the villain” te worden. Pijn, woede, redenen genoeg. Maar uiteindelijk ben ik dat niet geworden.

En ik hoop dat jij dat ook nooit hoeft te worden.

Wat je hier gaat lezen is niet netjes verpakt.

Depressie. Trauma. Een zelfmoordpoging waar ik later om werd uitgelachen. Iemand die dacht dat ik haar stalkte omdat ik van haar hield. En nog veel meer dingen die ik lang heb proberen weg te duwen.

Maar dit boek gaat niet alleen over wat er kapot ging.

Het gaat over wat ik ermee gedaan heb.

Het eerste echte deel begint hier:

Wanneer ben ik beginnen schrijven?

Ik ben begonnen met een brief. Na mijn zelfmoordpoging. Op Kazou kamp.

Ik schreef die brief voor twee meisjes die een grote invloed op mij hadden. Mensen waardoor ik, zoals ik toen schreef, waarschijnlijk geen tweede poging zou doen.

En dat klopt nog steeds.

Die brief was niet mooi geschreven. Hij was eerlijk. Dat was het enige dat telde.

Ik heb zelfs nog een tattoo van dat kamp. Niet omdat het perfect was, maar omdat het een moment was waarop iets in mij even stilviel. Alsof ik voor het eerst terug kon ademen zonder dat alles zwaar voelde.

Na die brief bleef ik schrijven.

Eerst brieven.

Dan gedichten.

Dan songteksten.

En uiteindelijk boeken.

Dat was het begin.

Het echte begin.

Niet van iets groots.

Maar van iets dat mij op de een of andere manier overeind hield.

“De stilte rond mijn naam” is de titel van dit boek.

Dat is geen toeval.

Die titel komt van een versie van mezelf die ik lang heb proberen begrijpen. Een versie die zich anders voelde. Anders dacht. Misschien zelfs anders was.

Maar vooral: een versie die nooit echt gezien werd.

Want wat betekent het eigenlijk, niet gezien worden?

Het is in een kamer zitten vol mensen en je toch alleen voelen.

Het is praten en het gevoel hebben dat niemand echt luistert.

Het is lachen terwijl er iets in je kapotgaat.

Het is wakker liggen zonder te weten hoe je de volgende dag moet doorkomen.

Het is niet één ding.

Het is een constante.

En als ik eerlijk ben, het is gewoon... kut.

Maar dit boek is niet geschreven om alleen dat te laten zien.

Het is geschreven omdat ik ergens onderweg begon te begrijpen dat alles wat pijn doet ook iets kan worden.

Woorden. Muziek. Gedachten op papier.

Niet om het weg te maken.

Maar om het te veranderen.

Als je dit leest en je herkent jezelf in sommige stukken, dan wil ik één ding zeggen:

Je bent niet de enige die zo denkt, ook al voelt het zo.

En misschien is dat het enige wat dit boek echt probeert te doen.

Laten zien dat zelfs in stilte iets kan groeien.

Dit is waar het begint.